

Olotina

M. R. Rigola
OLOT

Revista Olotina Literaria, científica y Administrativa

SETMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA QUE NO ESTÀ ADHERIT NI AFILIAT A CAP PARTIT POLÍTIC

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Imprempta de Pere Aubert. Sant Bernat, n.º 2

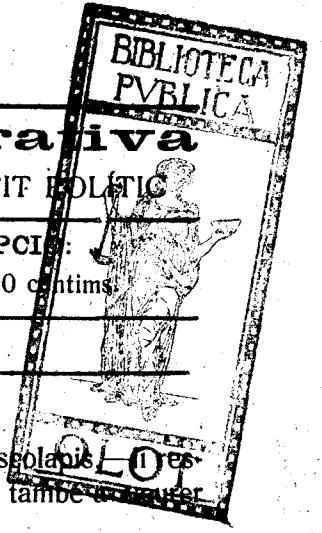
Els pagos son a la bestreta.

Dels treballs publicats ne responen sos autors.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Any, 5 ptes.—Nombre solt, 10 cèntims

DE LES OBRES QUE S' REBIN SE'N DONARÀ COMPTE Y DE LES QUE SE'N ENS ENVIEN DOS EXEMPLARS SE'N FARÀ LA CRÍTICA

PER LA CULTURA

ELS EXAMENS DE NOSTRES ESCOLES

Ja s'han celebrat els examens de les diferents escoles públiques y dels P.P. Escolapis d'aquesta ciutat. No som, ni hem sigut mai, gaire partidaris dels examens, ni en la primera ensenyansa, ni en la ensenyansa superior o de facultat major, que deien els nostres pares. Perque, com a prova de que'ls examens no serveixen de gran cosa y no demostren l'estudi ni'ls coneixements de l'examinando, recordém haver sentit explicar a un lletrat de aquesta ciutat, que un amic seu, se presentà a examens d'Historia Universal, sapiguentse només ben be la mitat del programa y no havent vist l'altra mitat, tingué la sort de que li toquessin les lliçons totes de la mitat que sabia, y se n'endugué un *sobresaliente*, mentres altres que coneixien l'assignatura millor qu'ell se tingueren de accontentar ab notes inferiors. Pero, encara que no siguem partidaris dels examens, a títol d'informació demostrativa del nivell cultural de la nostra ciutat, ens cal fer constar l'impressió qu'hém tret d'aquells a que hem assistit.

Y malgrat el nostre bon desitj, com estém acostumat a dir la veritat, hem de posar en lletres de motllo, que salvo excepció que notarem, la impressió es desfavorable. Y aném per parts.

No poguerem assistir als de les Escoles del Sr. Arnaus. Y a fe que ho sentírem perque d'ells no'n podém dir res en concret, sino per referències. Ens asseguraren que havien anat be, com cad'any, y ho creíem. No hi ha perque pensar y sostenir lo contrari.

Els de la escola elemental que dirigeix el Sr. Cabré, deixaren quelcom que desitjar. Sigui per certa precipitació ab que's portaren, o pel modo de ensenyar de dit senyor, sigui per altres causes de les que tindrem ocasió de parlarne, els alumnes, a n'el nostre modo de veurer, no feren quedar prou be al seu professor. Més la impressió desfavorable se'ns atenuà seguidament. En part la compreném, y la dispensém. La culpa no es precisament del mestre ni dels alumnes, si no de qui no mira ni fa lo que hauria de fer. A dita escola hi assisteixen més d'un centenar d'alumnes. En vegerem una pila per allí. Y aixís, com es possible qu'un sol mestre pugui donar l'abast a tota la clas-

se, y preparar, pera que llueixin en els examens, a tants y tants nois, quant en bons principis pedagògics l'escola ha d'escórrer d'un número limitat de assistents? Varen dirnos que la Junta d'Instrucció pública—n'hem de parlar un dia dels senyors y senyores d'aquesta junta local—havia acordat posar un Ajudant al Sr. Cabré desde'l curs vinent, com també que en alguns col·legis particulars s'admetessen per compte de l'Ajuntament els nois que no capiguen en les escoles públiques. Encara que aixó no resol el problema, creíem que's portarà a cap, y no serà un altre de tantes promeses com s'han fet y després han resultat defraudades. Si's realisa esperém que'ls nois de la escola del Sr. Cabré aniran bon xic més preparats y ab millor metode que aquest any.

Passém ara a les Escoles Pies. Confessém que aném a ocuparnos ab cert temor, perque's veu que dita institució's considera mortificada per tot lo que no sigan alabanses; pero pensi que si no'ls podém dirigir totes les que voldríem, la culpa no es nostre: culpis a si mateixa. Els examens que'l primer dia's celebraren en dit col·legi, o siguen els de les classes gratuïtes que dirigeix el P. Novell ens deixaren sumament satisfets, foren brillantíssims; demostraren els examinandos comprensió de lo que deien contestant a les preguntes y per ells no hem de tenir més que paraules d'elogi ni podém escatimar el nostre aplaudiment als alumnes y al seu professor. A un y altres la nostre més coral felicitació, y majorment a n'el P. Novell que ab els nois que té a la classe ha de multiplicarse y porta un treball excessiu que admirém.

No se si aixó donarà a comprendre a n'el P. Escolapis, que no tenim cap prevenció en contra d'ells. Ens creíem ser imparcials en el nostre modo de procedir, y quant una cosa val, val, per nosaltres, vingui d'allà aont vingui, y ho alabém. No coneixiem al P. Novell, y ens quedarem sorpresos de la seva classe y de la preparació dels seus deixebles, y ho confessém. Pero també quant notém deficiències, no les sabem amagar, ni dissimular sino qu'hem de dirles y criticarles. Per aixó no'ns amaguém de fer constar que'ls restants examens de les Escoles Pies, ens produïren un efecte deplorable, pera no calificarlos més despiatadament. Compranguerem quanta raó tenia l'articulista que'n les planes d'aquest setmanari digué que l'ensenyansa d'allí era deficientíssima.

Quant hi anavem a les Escoles Pies trobarem un nostre amic:

—Aont vas? ens preguntà.

—A sentir els examens dels Escolapis. Nosaltres no poguerem.—Que no hi vas tu també a veure com s'explica'l teu fill?

—Que vols que hi fassi? Passar un mal rato? No veus que cad'any son un desastre...

Y va tenir raó, tota la raó que no'ns creiem haverli de donar vist el resultat dels examens del dia abans. Y quina diferencia ab els altres! Y al establirla, no poguerem menos de fer comparances, y'ns preguntarem a nosaltres mateixos, si serien més inteligents, de talent més desvetllat, més assimilador, els fills de les famílies modestes, y treballadores, que no pas els de les classes acomodades d'aquesta ciutat. Certament que'l talent no es pas patrimoni dels rics, y que sovintaja lo contrari, pero també se'ns fa difícil admetrer que la majoria dels nois de classe modesta, siguin, intel·lectualment, més aixerits que'ls altres. No'ns queda doncs altre remei que donar la culpa de semblant fet a la manera d'ensenyar, a la diferencia entre mestre y mestre.

No critiquém pas que a la classe gratuïta de les Escoles Pies que subvenciona l'Ajuntament hi hagi un bon mestre. Car no per esser els nois que a n'ella hi assisteixen de classe humil, se'ls hi ha de regatejar els medis d'educarse e instruirse, si no tenen diners ab que renumerarho. Estimém llògic, estimém sumament equitatiu que aixís se fassi, y repetim la nostra més sincera felicitació a n'el P. Novell que tant bé se'n cuida y tant se desviu pera'l desenrotllo de les facultats intel·lectuals d'aquells que li están confiats. Es l'única manera de que quiscun d'ells pugui arribar algún dia a canviar de medi, y si la sort l'acompanya y'l favoreix en les seves volubilitats, el porti a figurar en l'aristocràcia del talent, qu'es l'única verdadera. Pero lo que si creíem digne de censura es que a n'els altres educandos no se'ls ensenyi millor, no se'n tregui més profit fins al punt de no poguerlos preparar pera fer un bon paper en els examens, quant aquesta no es tasca difícil de conseguir maximo haventhi ningú més que'l mestre propi que'ls preguntí. Y aquestos nois quina base d'ensenyansa es tant deficient, son els qu'están destinats a esser el dia de demà les classes directores del nostre poble!

Repetim que no congriem en el nostre cor animositat contra els Escolapis, encara que a n'el seu P. Rector, que respectém y venerém com a mestre nostre sigut, li sembli lo contrari, y no li servém el més petit enuitg per no havernos con-